

Verzekeraars nemen de therapeut in houdgreep

is psycholoog en psychotherapeut.

Therapeuten zijn geketend aan de verzekeraars. Ze worden bedolven onder nieuwe registratie-eisen.

MARIE-LOTTE VAN DE KAMP

Er moet mij iets van het hart. Dit is de tijd dat ik normaliter in mijn spreekkamer zit, in gesprek met iemand die is vastgelopen in leven, relatie, werk of alle drie. Mensen die gelukkig en gezond willen zijn, maar geteisterd worden door paniekaanvallen, depressies, herbelevingen van traumatische ervaringen, onbegrepen eetbuien of alles tegelijk.

Ik doe mijn werk met plezier en ben consciëntieus. Ik heb zes jaar psychologie gestudeerd aan de universiteit, vervolgens zes jaar de opleiding tot gezondheidszorgpsycholoog en psychotherapeut gevolgd. Ik sta officieel geregistreerd in het BIG-register.

Dat breekt me nu op. Daar waar ik een vrij beroep had, voel ik me nu geketend door een nieuwe machthebber: De verzekeraars.

Ik houd praktijk aan huis. Ik ben mijn eigen secretaresse en manager en heb geen overheadkosten noch een duur gebouw. Een efficiënte manier van zorg bieden, zou je zeggen.

Dat deed ik tot een paar jaar

geleden, binnen de AWBZ, voor een vast bedrag per zitting. Per zitting betaalde de cliënt ongeveer 15 euro mee en voelde zo zelf ook een rem op doorbehandelen als dat niet nodig is. Wilde iemand na maximaal 25 of 50 zittingen nog meer of was er geen indicatie voor verzekerde zorg, dan mocht iemand zelf betalen. Het staat de burger vrij om zelf te beschikken, zou je denken.

Inmiddels is er een gedrocht van een systeem, waarbinnen ik verplicht ben te werken. De geestelijke gezondheidszorg (ggz) wordt niet meer vergoed uit de AWBZ, maar uit de Basisverzekering. Voor de cliënt ziet dat er helder uit. In de polisvoorwaarden staat: 'U hebt recht op honderd procent vergoeding bij een gecontracteerde hulpverlener.'

Ik krijg iets anders te zien: contracten met verzekeraars zijn eenzijdig opgesteld en het is: graag of niet. Dat betekent dat als ik ja zeg, ik aan extra eisen moet voldoen, die niet direct ten goede komen aan de cliënt, maar vooral het belang van de verzekeraar dienen. Bovendien zeg ik ja tegen een korting op het landelijke NZA-tarief. De cliënt krijgt dus niet echt honderd procent vergoed, maar de verzekeraar is met de hulpverlener overeengekomen slechts een bepaald percentage te betalen, variërend van 65 tot 95 procent. Direct bezuinigd in mijn portemonnee dus, want dit mag niet worden verhaald op de cliënt.

Als ik nee zeg, krijgt de cliënt tot soms 40 procent minder vergoed. Dat kan een keuze zijn, ware het niet dat daar waar gevraagd wordt om meer transparantie in de zorg, een volledig gebrek aan transparantie over de vergoeding blijkt. In mijn mails bij aanmelding wijs ik cliënten hierop en vaak ben ik in het eerste gesprek nog een half uur bezig om uit te leggen hoe

het systeem werkt: ja, u krijgt een diagnose en dan registreer ik alle minuten die ik aan u besteed, en samen vormt dat dan een dbc, een diagnosebehandelcombinatie. Deze komt in een tariefgroep, die circa 450, 1.000, 2.000 of 3.000 euro gaat kosten. Dat weten we pas achteraf en bovendien krijgt u achteraf zelf de hele rekening. Cliënten moeten dit zelf uitzoeken maar krijgen regelmatig niet vooraf de juiste informatie bij de verzekeraar, is mijn ervaring.

Restitutiepolissen bieden de cliënt bescherming. Recht op vrije keuze van behandelaar en tóch alles vergoed krijgen. De beste optie! Nu staat de minister op het punt om ook deze wet aan te passen waarmee de vergoeding van restitutie kan worden gewijzigd naar nul procent.

Naar mijn mening is psychotherapie geen 'diagnosebehandelpakketje', maar een vertrouwelijke werkrelatie waarin iemand kwetsbare thema's van zichzelf en patronen waarin hij/zij vastloopt kan bespreken en doorwerken. Daarbij hoort een duidelijke afspraak over de betaling en randvoorwaarden, zodat dat geen ruis geeft in deze vertrouwensrelatie.

Ik wil antwoord kunnen geven op de vraag waarom ik welke zorg bied en hoe lang. Ik kan niet alles verantwoorden in termen van kwantiteit, zoals wordt geëist. Ik kan en wil niet ondergeschikt zijn aan een systeem. Zeker niet, omdat mijn 'corebusiness' bestaat uit het werken met mensen en hen leren zich te bevrijden van vaste patronen, in gedachten, gevoel en gedrag, om zich vrijer te bewegen in de sores die het leven hen soms biedt. Die vrijheid, in verantwoordelijkheid, wil ik kunnen voortleven.

Inmiddels besteed ik, door alle nieuwe registratie-eisen, dubbel

zoveel tijd aan mijn werk. Veel 's avonds en in de weekends. Goedkoper is de ggz niet geworden. Veel duurder ook niet, maar ik voel duidelijk waar de bezuiniging vandaan komt: uit mijn tijd en energie.

Alleen 'zelfbetalers' nog behandelen is geen optie meer. Als ik dat nu doe, pleeg ik een 'economisch delict', ik dien hen op dezelfde manier te registreren en factureren. Dit omdat ik nou eenmaal BIG-geregistreerd ben. Een andere optie, het 'coaching' noemen, scheidt btw-verplichting.

De cliënt vanmorgen kwam niet opdagen, stond in de file vanuit Amsterdam. Deze tijd heb ik nu zo benut. Een beetje aandacht en ruimte voor mijn eigen zorgen. Daar kom ik nauwelijks meer aan toe.